

мъррили въ него, билъ запазенъ за възвръщане на стопанитѣ му.

Семпроний, като се върналъ въ лагера си, дарувалъ свобода на всички волони, даже и на онѣзи, които се сражавали по лошо отъ другитѣ и не участвували въ атаката и прѣвземанieto лагера на Ханнона, като наказалъ послѣднитѣ само съ това, че имъ заповѣдалъ, прѣзъ всичкото време на службата си да *ядатъ право*. Слѣдъ това Семпроний се върналъ въ Беневентъ, гдѣто билъ приетъ, като побѣдителъ, а войскитѣ му щедро угостени отъ жителитѣ.

По поводъ на сражението и побѣдата при Беневентъ трѣбва да се отдаде пълна справедливостъ и честь на консула Фабия — за испращанieto на Семпрония къмъ този градъ, а на Семпрония — за рѣшителността му да влѣзе въ бой съ Ханнона и за распорѣжданията му до, въ време и слѣдъ сражението. За това и резултатитѣ му били извънредно згодни за римлянитѣ и незгодни за Аннибала, като съвсѣмъ развалили плана за дѣйствиата на послѣдния. Лишенъ отъ съдѣйствието на Ханнона, той билъ принуденъ да се ограничи съ запазването на Капуа и съ дѣствия за завладяването на Нола — само съ собственитѣ си сили, — тъй като тѣзи два града въ Кампания имали еднаква, голѣма важность и за него и за римлянитѣ.

Дѣйствително, въ туй време, когато Семпроний отивалъ и дѣйствалъ противъ Ханнона, Аннибалъ отъ околноститѣ на Неаполъ се приближилъ до Нола и се расположилъ на лагеръ на западъ отъ нея. Марцеллъ веднага дръзналъ къмъ себѣ си отъ Суессула останалата си армия и прѣзъ ноцта испратилъ легата си Клавдия Нерона съ отборна конница — да заобиколи Аннибала и да го атакува отъ тила въ

туй време, когато той ще го атакува отъ фронта. На слѣдующата заранъ той излѣзълъ отъ Нола, атакувалъ Аннибала и вече отблъсналъ армията му, но като не виждалъ атаката на Клавдия Нерона въ тила на Аннибала, не се рѣшилъ да продължава атаката си по нататкъ и отстъпилъ, като загубилъ около 400 души и като нанесълъ на Аннибала загуба до 2.000 души. Вечерята Клавдий Неронъ се върналъ безъ всѣкакъвъ усилѣхъ и полза, безъ да билъ видялъ неприятеля — неизвестно защо. На другия день Марцеллъ отново излѣзълъ отъ Нола, извиквайки Аннибала на бой, но Аннибалъ не излѣзълъ отъ лагера си и, обезнадеженъ вече да завладѣе Нола, слѣдъ трикратенъ, незгоденъ за него бой при този градъ, тръгналъ къмъ Тарентъ.

Между това цензоритѣ въ Римъ взели строги мѣрки противъ тѣзи, които не изпълнили дълга си въ сражението при Канна и слѣдъ него, а сената заповѣдалъ, освѣнъ това, щото находившитѣ се въ туй число конници да служатъ до края на войната въ Сицилия *тѣши* (само за Варрона било направено исключение отъ тѣзи строги мѣрки, които той отъ всички най много заслужавалъ!). Гражданитѣ на Римъ, въ порива на патриотизма, поели върху себѣ си много отъ расходитѣ, необходими за воденieto на войната, които държавната хазна не била въ състояние да удовлетвори. А конницитѣ и центурионитѣ въ армията се отказали да получаватъ заплата.

Между това консула Фабий се расположилъ на лагеръ срѣщу Казилинъ, който градъ той искалъ да завладѣе. Въ Казилинъ имало 2.000 капуанци и 700 души картагенски войски за гарнизонъ. Старшиятъ управителитѣ на Капуа почналъ да събира войски, за да нападне Фа-